

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392204944/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

end med Møje: at Legepladsen var blevet forlagt fra Torvet ned til den smalle Engstrimmel ved Havnen bag Købmændenes Boder og Tømmerstabler. Ti hvor var det ham muligt at lege på den runde Plads af Sten under Fængslets gitrede Ruder og høje, skyggende Gayle? Så var der dog bedre henede. Bagved lå Byen med sine Tårne og Skorstene hyllede i Røg og Damp, men foran rislede det friske Vand og strøg den friske Vind. Her kunde man høre Fuglene synge og følge de langtuddragende Skibe, og først og fremmest — her havde man den fugtige Muld under sin Fod. Og hvor længtes Tue mod den levende Jord — som en Fange vansmægtende på de gølge Stene. Ti Længslen efter Landet døde aldrig hos ham. Når Fader om Aftenen vendte hjem fra sine lange Ture, listede Tue ud i Gangen til hans store Kavaj, pressede sit Ansigt ned i dens lodne, grå Favn og åndede i dybe, tørstige Drag den friske Duft af Landevejvind og Markers Grøde. Fader selv var meget utilfreds med, at han aldrig mere kunde få sit «Pus» med ud at køre, men Moder mente, de måtte helst lade det gå, som det selv vilde. Til en af Siderne skulde det jo altid være. Og Sigurd havde jo dog i hvert Fald revet ham ud af hans syge Grublen.

Hvad nu de andre Dreng angik, havde Tue lidt efter lidt forsonet sig med dem. De var i Virkeligheden ikke så slemme, som han havde troet. Han fandt dem ikke mere så stødende rå som før, ja, han kunde endog med Iver deltage i deres voldsomme Løge i blussende Følelse af sin nye Styrke. Han kunde give sig til at råbe og skrigte ligesom de andre, blot for at skaffe Luft for al den Kraft, der pressede på. Men endnu glemte han dog ikke, selv når han allermost var Dreng mellem Dreng, at en Gang havde han levet et andet Liv, et renere og finere end dette; der blev stedse et drømmende Vemod tilbage i hans Sind efter alt det tabte. Men tillige et vist Hovmod,

han kunde være så kammeratlig, han vilde, mod de andre, han følte sig dog stedse som Patricieren blandt Plebejere, selv over for Sigurd kunde denne Følelse gribe ham, og han kunde i bitre Stunder spørge sig selv, om Vennen nu virkelig også var all det værd, han havde ofret for ham, om han var det høje Væsen, den strålende Heros, han havde digtet ham til, eller om han i Grunden kun var en ganske almindelig Dreng; om det ikke blot var hans Skønhed og selvsikre Styrke, der havde bedåret hans svage, bøjede Sind. Og han kunde betragte ham med et eget, koldt iagttagende Blik. Men når så Sigurd dansede omkring ham med sine spillende Øjne og sine små Jubelskrig, glemte han det helt igen for at stirre tilbedende på sin Guddom, på ny betaget.

Hvad han dog aldrig kunde forsone sig med, var Kammeraternes Pral af deres Legemers og Lemmers Skønhed og Styrke — det var ham oprørende at høre den Tale. Og når de smøgede Skjortærmerne op, for at vise hverandre, hvor Musklerne svulmede og spændtes under den sunde, duncede Hud, jog der et Sting gennem Tves Hjærte, og han vendte sig bort med Tårer i Øjnene. Han huskede, hvor Alf og Anton havde måttet blegne og visne, og han harmedes på Kammeraterne, som på den rige, der brovtende slår på sin fyldte Lomme, mens den fattige står udenfor og sulter — — Han kunde ikke skjule for sig selv, at i denne Idræt var Sigurd den fremmeste, som i alt andet — undtagen på Skolen.

Hvad Skolen angik, så gav den også hyppig Anledning til Uenighed. Kom Tue nemlig til at nævne Mester Linnés Navn, brød de andre ud i en Storm af Latter og Hånord. I Begyndelsen tog Tue ham hæftigt i Forsvar, men siden trak han sig såret ind i sin Skal og lav. Han følte, at Mester Linné var for god til den Diskussion. Ti han havde fået den besynderlige Mand kær. Den Frygt, han en Gang